

Teatre lliure

© Ros Ribas

els feréstecs de **Carlo Goldoni** direcció **Lluís Pasqual**

Teatre Lliure Montjuïc . del 7 de maig a 14 de juny

Els feréstecs

de **Carlo Goldoni** direcció **Lluís Pasqual**

intèrprets **Laura Aubert** Llucieta / **Andreu Benito** Pepito / **Jordi Bosch** Arturo
/ **Laura Conejero** Victòria / **Pol López** Quimet / **Carles Martínez**
Ricardo / **Xicu Masó** Salvador / **Rosa Renom** Margarita / **Boris Ruiz**
Tomeu / **Rosa Vila** Marina

traducció del venecià **Lluís Pasqual** / escenografia **Paco Azorín** / vestuari
Alejandro Andújar / caracterització **Eva Fernández** / il·luminació **Rai Garcia** i
Lluís Pasqual / vídeo **Marc Lleixà**

ajudant de direcció **Juan Carlos Martel** / ajudant de escenografia **Alessandro**
Arcangeli / ajudant de vestuari **Adriana Parra** / assessorament lingüístic
Noèlia Motlló (Oficina d'Estudis de Llengua i Literatura de Ponent i del Pirineu
UdL) / alumne en pràctiques de direcció de Institut del Teatre **Aleix Duarri** /
alumna en pràctiques de vestuari de Institut del Teatre **Maria Albadalejo**

construcció de escenografia **Taller de Escenografia Jordi Castells** i **Pascualín** /
confecció de vestuari **Ángel Domingo** i **Luis Espinosa** / acabats **María**
Calderón / màscares **Sebastián Vecchio**

producció **Teatre Lliure**

agraïments **Teatre Nacional de Catalunya, Gran Teatre del Liceu, Julio Camba,**
Montse Colomé, Teresa Lozano, Pepa López, Josep Anton López
Bayarri, Pau Carrió i Paula Mariscal

espectacle en català i castellà

durada **1h. 30'** sense pausa

16/05 funció accessible amb audiodescripció per a persones amb discapacitat
auditiva, sense sobretítols

18/05 col·loqui amb la companyia després de la funció

espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure

horaris de dimecres a divendres a les 20:30h.

el dissabte a les 17:30 i a les 21h.

el diumenge a les 18h.

preus 29" / 22" (dimecres i dissabte a la tarda, dies de l'espectador)

Tornen els quatre personatges més recalitrants de Goldoni en l'espectacle preferit dels espectadors de la temporada 2012/2013.

Quatre **feréstecs** conservadors s'oposen a la vitalitat dels joves i de les dones.

Durant el Carnaval, Pepito i Salvador, amb Tomeu i Arturo (quatre feréstecs ancorats en el passat) han acordat el matrimoni dels seus fills, Lluçietta i Quimet. Els dos joves no s'han vist ni es coneixeran el dia del casament. La filla comença a intuir alguna cosa, i ells decideixen que ningú la pugui veure i que, qui la vegi, s'hi haurà de casar. No compten, però, amb l'esperit més liberal i domèstic de les dones i dels joves, que desitgen un estil de vida més obert i sincer.

Estrenada el 1760, *I rusteghi* està considerada una de les obres mestres de Goldoni. La peça obre el gran fresc crític i còmic sobre la vida burgesa de finals del segle XVIII elaborat per l'autor.

Aquest muntatge es va estrenar el **10 d'abril del 2013 a la Sala Fabià Puigserver**, amb el mateix repartiment, i va rebre **5 Premis Butaca 2013** en les categories següents:

- millor muntatge teatral
- direcció
- actriu de repartiment per a Laura Conejero
- vestuari
- caracterització

Goldoni és l'amic intel·ligent que et fa pessigolles mentre et plantifica a la cara els teus pitjors defectes. La seva mirada sobre el comportament humà és tan lluminosa i positiva com aguda i descarnada.

Tots els qui s'apropen a Goldoni amb estudis teòrics i els qui el practiquen dalt de l'escenari coincideixen en què *Els feréstecs* és l'obra mestra de l'autor venecià. Goldoni era un autor que escrivia per a una companyia i estic segur que va escriure *Els feréstecs* perquè tenia els actors o, com es diu en el nostre ofici, tenia repartiment, que és també la gran sort que tinc jo ara.

Goldoni proposa un joc festiu que es diu senzillament teatre, teatre de companyia, teatre d'actors. Però aquesta vegada els intèrprets a més s'han d'afegir incondicionalment a la bogeria i a la brutalitat de l'obra. Perquè *Els feréstecs* és un disbarat. Una anècdota que s'explica en mig minut sobre la qual es construeix, lleugera com una teranyina, una espiral feta de comportaments extrems pintats amb mà delicada i al mateix temps a cops de brotxa, com els de les màscares de la *Commedia* que Goldoni acaba d'abandonar (*Els feréstecs* és una lluminosa peça de joventut), i que redescobreix intactes i potser més extrems encara en els humans que té al davant per observar i per descriure.

I aquests comportaments són els que ens presenta cada vespre en aquest joc per a nens grans. Si, a més, la filologia (en aquest cas el propi títol) ens ha portat la sorpresa i el regal de poder suposar un lligam amb les nostres terres, tant la seva mirada implacable com les seves pessigolles ens poden resultar més properes.

Lluís Pasqual

Notes d'un diari

1. La primera vegada que vaig llegir Goldoni en dialecte jo practicava l'italià estàndard amb força fluïdesa. La meva sorpresa va ser majúscula. Així com, amb l'italià, de vegades necessitava recórrer al significat d'una paraula a través del context, o a un diccionari, el venecià se'n feia miraculosament transparent i els seus significats m'arribaven amb tots els matisos sense que em calgués cap ajuda. Només m'ho podia explicar pel fet que el català està sorprenentment ple de paraules, cadències i girs idèntics als del dialecte del Vènet. La llengua de Goldoni, la seva escriptura, em van resultar i em resulten estranyament familiars, i també els seus personatges, nascuts en un país d'unes dimensions més aviat petites, amb un passat militar i comercial gloriós i amb gust per l'espectacle, unes característiques aplicables tant a la sereníssima República de Venècia com a l'antic Regne de Catalunya i Aragó. En tot cas, la meva fascinació per Goldoni va començar amb un acte d'amor per la seva escriptura, les seves paraules, precisament aquelles i no unes altres, la una rere l'altra. L'obra era *Una delle ultime sere di Carnevale*. Portar-la a escena . a més d'un gran plaer, un plaer físic. va ser la conseqüència d'aquest acte d'empatia amorosa que em va produir la seva plaent lectura. Més endavant vaig tenir la sort de dirigir *La famiglia dell'antiquario*, amb actors italians i a la seva Venècia natal.

2. Deixar imprès en el llenguatge una respiració pròpia és allò que anomenem una poètica. La música és, per excel·lència, l'art de transmetre les sensacions que ens provoca aquesta poètica a través del temps. I, per descomptat, també ho és la poesia. Alguns poetes que van escriure per al teatre, és a dir uns textos destinats a ser parlats, van aconseguir, com si fossin alquimistes del llenguatge, deixar-hi encriptada la seva visió de l'ànima humana, la seva manera de respirar amb el món: per descomptat Monteverdi i Bach i Mozart, però també Èsquil, Shakespeare, Txékhov, Beckett i naturalment Goldoni. Per a mi, portar una obra a escena és realitzar aquest viatge a la inversa per trobar-me (en el cas del teatre, trobar-nos) amb l'autor. El poeta converteix en llenguatge els moviments de la seva ànima. Nosaltres hem de buscar aquests moviments al llenguatge per arribar fins a l'ànima del poeta.

3. En el fons, portar a escena un d'aquests grans autors (i alhora tan pròxims) significa encarar-se'n. Si fer *L'hort dels cirerers* significa preguntar-se com s'interpreta Txékhov, si atrevir-se amb Prometeu comporta obligatòriament preguntar-se com es representa el sentiment tràgic dalt d'un escenari, portar a escena qualsevol obra de Goldoni, en aquest cas *Els feréstecs*, significa també preguntar-se com es fa Goldoni. I la resposta, ho sabem, és en el llenguatge, o tal com diem els de teatre *en el text*. Això semblaria que porta a la idea que

hi ha una única manera de representar Goldoni. Res de més fals i de més cert alhora. La música ens en pot donar una idea, i més concretament Mozart. De *Les noces de Figaro* (en la qual podem reconèixer el codi teatral més pròxim, per motius diversos, a Goldoni), en podem fer infinites interpretacions però la que s'acostarà més a l'ànima del compositor serà la que identifiqui més la seva respiració amb la nostra (un fet d'altra banda indemostrable). De vegades, tant amb Mozart com amb Goldoni hem volgut forçar aquesta respiració, respirar el text d'una altra manera, convertir una obra de caire còmic per exemple en una obra dramàtica amb elements que, naturalment, també són al text, i amb la sana intenció de tornar a fer escoltar aquestes paraules com si fos la primera vegada que es diuen, lluitant amb les males tradicions i amb l'òrbita mandrosa del públic. De vegades, d'aquests intents en sorgeixen llampades desconegudes, però normalment l'autor acaba venjant i exigint la seva pròpia manera d'explicar les coses, sota el càstig de produir en l'auditori, per excés o per defecte, el pitjor dels pecats del teatre: l'avorriment. Mozart amb el misteri de la música i Goldoni només amb les paraules són uns mestres d'explicar històries distribuint en tots dos casos els sons de tal manera que ens fan entrar al seu món, en la seva respiració, en el seu ritme. Sempre amb la quantitat justa de notes o de paraules d'aquells colors determinats.

4. Aquesta relació amb el llenguatge que en les seves cadències parla per si sol és una treball fonamental durant els assaigs. Jo diria que més que un treball és una actitud. Com la dels pianistes, que no s'asseuen igual al banc si toquen Bach o Chopin. Perquè una bona part dels assaigs consisteix, precisament, en lluitar-hi en contra, i porta inexorablement a una fixació només formal dels sentiments, és a dir externa. Afortunadament, qualsevol escena o situació, en aquest cas de *Els feréstecs*, aguanta totes les anàlisis que poguéu fer en profunditat el papa Stanislavski sobre els comportaments dels seus personatges.

5. Tots som capaços de reconèixer el bon futbol: aquell en el qual, mantenint la personalitat de cada jugador, l'equip forma alhora un sol cos. Allò que ens en fa gaudir són precisament els intercanvis d'energia, sempre inesperats, entre cada un dels participants. En teatre en general, i en el de Goldoni d'una manera imprescindible perquè es produeixi, és també així: un sentiment alimenta un altre i una frase alimenta una altra d'una manera elèctrica, en una arquitectura equilibrada i elegant. En aquest traspàs d'energia d'un sentiment a un altre, d'un personatge a un altre, en definitiva d'una frase a una altra, s'hi amaga possiblement el misteri de Goldoni: la creació constant de vida, una vida que transita contínuament per l'escenari a través d'un artifici absolutament teatral. Goldoni escriu teatre i vol que ens sentim al teatre. Simplement, com al futbol, ens proposa un joc, un joc antic com molts dels que practiquem els

homes moderns: el joc del teatre. Una manera de veure i sobretot d'escollir, ja que els seus personatges surten a escena a parlar, a dirimir i a exposar raons que només es poden exposar parlant i en veu alta i d'aquesta manera, intercanviant amb el llenguatge altres raons d'altres personatges. Naturalment, qualsevol rèplica modificarà la següent i produirà aquella sorpresa, el mecanisme del qual disposa la pròpia vida. És clar que per jugar a aquest joc s'ha d'estar molt atent i amb els reflexos molt entrenats. Com en el bon futbol.

6. La comicitat, en Goldoni, no és un recurs, és una actitud, i sobretot una actitud de la intel·ligència: la de l'home que coneix l'home i sap que no se'l pot prendre gaire seriosament, l'home que pensa que la vida no s'ha de contemplar amb la ganyota del plor sinó amb un somriure indulgent.

7. Europa encara haurà de sagnar molt abans que arribi el Romanticisme. Fins i tot en els claroscurs, Goldoni és lluminós. Mai autocomplaent. Els seus personatges, com les seves escenes, avancen per una escala de graons no sempre fàcils però amb un sentit positiu de la vida, o en tot cas sense recular. Com si tinguessin el secret d'una esperança canviant però constant.

8. A Itàlia, *Els feréstecs* està considerada per molts com l'obra mestra de Goldoni. Un argument tractat amb un sentit crític agut i una profunda llibertat, alhora lleuger en la partitura i amb una dosi de rauxa considerable. Allò que en un altre autor tindria un tractament de farsa, Goldoni ho converteix en una caricatura joiosa plena d'humanitat. La clau, un cop més, no és el llenguatge. L'obra no només està escrita en dialecte venecià, sinó que el dialecte mateix hi juga un paper protagonista. La singularitat del venecià no serveix únicament de transmissor: Goldoni exaspera el llenguatge fins que les hipèrboles, les metàfores i els sons mateixos constitueixen també una part significant fonamental.

9. *Els feréstecs*, sense haver de tocar el text més enllà d'una acurada i laboriosa traducció, necessita una adaptació territorial i una versió que estigui a l'alçada d'aquesta quimera que proposa Goldoni en el llenguatge i en l'extremisme de les pròpies escenes. Segurament per això, i seguint més que mai les coincidències entre Venècia i Catalunya, hem fet una translació territorial que sens dubte afegeix força a la intenció primigènia de l'autor: una mirada antropològica d'uns caràcters, aquí còmics per extrems, i un reflex d'aquesta mirada que denuncia, en aquest cas sospitosament pròxima.

Lluís Pasqual

La premsa ha dit:

"Magnífics intèrprets, amb una vis còmica aclaparadora, capaços de treure punta de tot i amb intercanvis constants d'energia. Al text, els quatre protagonistes en semblen un de sol, però a escena se'n noten els matisos. Arturo és desafortat, vibràtil com un titella elèctric, i l'enorme Jordi Bosch l'interpreta a la manera d'en Capri en la seva faceta més iracunda. En mans d'Andreu Benito, Pepito es mou com un ós misantròpic. Salvador (Xicu Masó) és un senglar carlí (boina roja inclosa) de pas lent i envestida ferotge. Boris Ruiz interpreta el calçasses Tomeu amb la gràcia de guilla de l'enyorat Biel Moll. Hi ha més fantasmes feliços, perquè Anna Lizaran sembla que li hagi prestat l'aroma, com una aura, a la Laura Conejero: el personatge bombó de Victòria, pura encarnació del seny i del coratge tranquil sota l'embolcall de dama seductora i sofisticada, té la picardia i la gràcia de la Lizaran en aquell llunyà però no oblidat *30 d'abril* de Joan Oliver. (...) I una altre aplaudiment per als més joves de la família: Pol López proporciona un encant gairebé pastoral al Quimet, el noi que s'ha de casar a la força amb la Llucieta, i ella és Laura Aubert, un remolí còmic, la gran revelació d'*Els feréstecs*, que parla i es mou en escena com si les seves mestres haguessin estat Tilda Espluga i Teresa Lozano. Si estan tristos, empenyats o avorrits i volen plaer en vena, corrin al Lliure."

Marcos Ordoñez (El País)

"Una comèdia popular, festiva però no innòcua, que retrata uns caràcters de la burgesia veneciana més conservadora. Lluís Pasqual els ha traslladat superbament a la Catalunya de la Primera República amb totes les llums del llenguatge (quatre parles diferents i una versió meravellosa), i en una posada en escena que deixa bocabadat. Aquests feréstecs són una autèntica joia teatral! Desprenen energia positiva i il·lusió. Són un joc que envolta l'espectador i que, en mans d'uns intèrprets meravellosos, ratifica la sàvia connexió de Pasqual amb l'autor venecià. (...) Laura Conejero està impressionant, irradia bellesa, encant, intel·ligència. I què dir de Rosa Renom, bravo!; del posat de Boris Ruiz, gran actor; de la jove Laura Aubert fent de Llucieta, la núvia; de l'impecable Andreu Benito i de la resta d'intèrprets. Pasqual fa servir de escenografia la caixa de la platea del teatre, pensada i dibuixada per Fabià Puigserver. Un homenatge i un joc visual, una sorpresa que no desvelarem perquè la puguin gaudir. *Els feréstecs* no els transmetrà grans conflictes, però els omplirà d'alegria, d'una cosa intangible i benefactora que només té el gran teatre. No s'ho perdin. Per favor."

Santi Fondevila (Ara)

"El mèrit de Pasqual és trobar les semblances dels feréstecs (els van anomenar així durant la I República) amb el patriarca de *Rei i senyor* de Pous i Pagès. Si en aquesta segona, la trama regalima drama i un tancament que ofega, en la mirada de Goldoni i Pasqual tot és disbarat, peripècia i desproporció. Com en les bones comèdies de Molière, les dones activen el mecanisme del canvi, des d'una teòrica inferioritat masculina. I els accents? Una peculiaritat veneciana, que cal aclarir que no és cap recurs gastat, sinó la voluntat de fer-los parlar en dialecte com als de la *commedia dell'arte*, just quan Goldoni bregava perquè caiguessin les màscares."

Jordi Bordes (El Punt Avui)

"La alegria que Lluís Pasqual fa esclatar a la capgirada sala Fabià Puigserver de Montjuïc amb *Els feréstecs*, de Carlo Goldoni, recorda, de alguna manera, l'epicúria consigna pòstuma que recomana fornicis a dojo quan el món s'acabi. En efecte, les estretors imposades avui dia al teatre i a la cultura en general, amb situacions agòniques per a més d'un col·lectiu, diria que han inspirat al director del Lliure una diversió teatral incontinent i disbauxada, ara que encara som vius. (...) Brutals i desfermats es mostren els vells carcamals, Jordi Bosch, Andreu Benito, Boris Ruiz i Xicu Masó, quatre còmics de primera divisió. Gràcies a la barbàrie dels seus personatges llueix molt més l'astúcia i l'enginy de tres senyores imponents i impecables, Rosa Renom, Laura Conejero i Rosa Vila, i la finor ridícula d'un noble pintoresc a càrrec de Carles Martínez, eficient com sempre. Queden per esmentar els nuvis, el jove Pol López i Laura Aubert, la furiosa i encabritada Llucietta pels entrebancs que s'oposen al seu delitós anhel conjugal. (...) Em costa d'imaginar *Els feréstecs*, aquests feréstecs, en temps de calma i prosperitat. Avui, en canvi, no poden ser més idonis."

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

"Lluís Pasqual s'ha superat. Déu n'hi do al·ludir al passat, sense gens ni mica de nostàlgia, des del present. O sigui, convertir (acotar) la Sala Fabià Puigserver de Montjuïc fins a transformar-la en un Lliure de Gràcia, el d'ahir i el d'avui, una mica més gran. És el niu teatral idoni per a la màgia de *Els feréstecs*, una delícia que ningú s'hauria de perdre. (...) Si Pasqual és la gran batuta de aquesta deliciosa partitura de Goldoni, també compta amb una orquestra impagable. Pot semblar injust destacar algú, però les dues Laures estan inspiradíssimes: Conejero (de trajectòria massa guadianesca en el teatre català dels últims anys) i Aubert, més jove i menys coneguda. Conejero enlluerna amb un d'aquells papers, de cortesana amb estil, que brinda amb grandiosa seguretat. I Aubert, la nòvia Llucietta, és un torrent imparable de vigorosa comicitat. Una fera, vaja. Al seu costat, què hem de dir de la sempre excel·lent Rosa Renom, d'un actor de veta inesgotable per a la comicitat com Jordi Bosch o de la camaleònica i sòlida joventut de Pol López. La resta (Boris Ruiz, Xicu Masó, Andreu Benito, Carles Martínez i Rosa Vila) arrodoneixen una peça que posa el públic dret. Bravo."

Jose Carlos Sorribes (El Periódico)

"¿Pitarra...? No, Goldoni! ¿Goldoni..? No, Pasqual! El director del Teatre Lliure s'ha desvengonyit amb aquesta versió singular de l'obra *Els feréstecs* i el desvergonyiment escènic sempre acaba triomfant. (...) El Teatre Lliure de Montjuïc tanca la temporada de la sala gran amb un espectacle dels que faran història i quedaran en la memòria dels espectadors. (...) Pasqual trasllada la societat burgesa veneciana del segle XVIII, satiritzada per Carlo Goldoni (Venècia, 1707 - París, 1793) a la Catalunya de la I República Espanyola, el breu període democràtic espanyol que va del febrer del 1873 al desembre del 1874, des de l'abdicació d'Amadeu I de Savoia a la pujada al tron del borbó Alfons XII. I hi posa com a protagonistes una colla d'homes de bona posició, conservadors de l'època, astorats pels aires de llibertat que fins i tot ensumen a casa amb les dones i els joves. (...) *Els feréstecs* no serien el que són sense aquesta relectura personal de la intenció goldoniana que n'ha fet Lluís Pasqual i tampoc, és

clar, sense les perles interpretatives que, sense excepció, regalen un a un, cadascun dels intèrprets del muntatge. (...) Quina aposta més arriscada, descarada, sense complexos i més ben aconseguida!"

Andreu Sotorra (Clip de teatre)

"Quin espectacle més agut, crític, divertit i perfecte en totes les seves dimensions! Quines grans interpretacions! Quina perfecció de moviments escènics! Quin gran funcionament escenogràfic! Gràcies, Lluís Pasqual, continua defensant el Lliure i el nostre teatre."

María José Ragué (El Mundo)

Autor

Carlo Goldoni

Venècia, 1707 . París, 1793

Autor teatral italià, considerat el fundador de la comèdia italiana moderna. Nascut a Venècia, quan tenia 14 anys es va unir a un grup de teatre ambulants, i durant els deu anys següents va adquirir una àmplia educació, que va acabar amb una llicenciatura en Dret per la Universitat de Pàdua.

El 1731 va tornar a Venècia i va començar a treballar com advocat i a escriure obres de teatre. Les primeres peces eren tragèdies, l'única forma teatral que mereixia consideració i respecte en aquella època. Per bé que va assolir un cert èxit, Goldoni no es trobava còmode en aquest gènere. Així, va començar a reformar el teatre italià: va eliminar les màscares i bufonades i va escriure comèdies a la manera Molière, però basant-se en personatges i costums italians.

A partir del 1748 va treballar com a autor per a la companyia del teatre Sant'Angelo de Venècia, que dirigia Medebac, i cinc anys després va passar al teatre San Luca, de la mateixa ciutat, del qual era empresari Vendramin. En les seves comèdies va buscar un ideal de comicitat discreta que formés part de la vida de cada dia, contràriament al ridícul inoportú i al còmic gratuït de la *Commedia dell'Arte*. Els seus personatges s'expressen amb un llenguatge viu i natural, sovint també en dialecte venecià, el qual fins llavors havia estat emprat solament per crear efectes caricaturescs i ridículs. Va imposar als actors la memorització del text a fi de evitar la improvisació i, per tant, l'artifici i la vulgaritat.

Fins al 1762 va escriure unes 150 comèdies, dintre les quals destaquen *La vedova scaltra* (1748), *La famiglia dell'antiquario* (1749), *La buona moglie* (1749), *La bottega del caffè* (1750), *La locandiera* (1753), *Il campiello* (1756), *Gli innamorati* (1759), *La casa nova* (1762), *Sior Todero brontolon* (1762). També va escriure un gran nombre de llibrets d'òpera. La seva concepció del teatre va ser durament criticada per Carlo Gozzi, que pretenia restaurar la *Commedia dell'Arte*, i per l'Acadèmia Granelleschi, conservadors en literatura i en política. El 1762 va anar a París, per ensenyar italià a les germanes de Lluís XVI. El 1770 va escriure una comèdia en francès, *Le bourru bienfaisant* (1849), per al casament de Lluís XVI i Maria Antonieta. Una peça que ell mateix va traduir a italià per *Il burbero di buon cuore* (1771), i que va ser una de les més

aplaudides, sobre la qual Vicent Martín i Soler va escriure l'òpera italiana homònima (1786). El 1787, en el seu retir de Versalles va escriure les seves *Mémoires* (1787). El mateix any Li va ser concedida una pensió reial, però a causa de la Revolució Francesa li va ser revocada i Goldoni va morir a la misèria.

més informació

<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/goldoni-en-catala/detall>

<http://grupsderecerca.uab.cat/teatresit/>

http://goldoni.cerhum.es/goldoni/publiques/inici.php?contepigraf=99&menu_idioma=cat

[http://realbiblioteca.patrimonionacional.es/cgi-bin/koha/opac-](http://realbiblioteca.patrimonionacional.es/cgi-bin/koha/opac-search.pl?q=au:Goldoni,%20Carlo)

[search.pl?q=au:Goldoni,%20Carlo](http://realbiblioteca.patrimonionacional.es/cgi-bin/koha/opac-search.pl?q=au:Goldoni,%20Carlo)

<http://www.liberliber.it/libri/g/goldoni/index.htm>

el director

Lluís Pasqual

Reus, 1951

Llicenciat en Filosofia i Lletres, en especialitat de Filologia Catalana, per la Universitat Autònoma de Barcelona i Llicenciat en Art Dramàtic per Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Va ser un dels fundadors del Teatre Lliure el 1976. Va dirigir el Centro Dramático Nacional. Teatro María Guerrero de

Madrid de 1983 a 1989; l'Odéon-Théâtre de l'Europe a París entre 1990 i 1996, i la secció teatral de la Biennale di Venezia el 1995 i el 1996. Entre 1997 i 1999, per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, va ser comissari del Projecte Ciutat del Teatre. De 1998 al 2000 va codirigir el Teatre Lliure. El 2004 va entrar com a assessor artístic al Teatro Arriaga de Bilbao, on va impulsar el projecte BAT per a la formació, promoció i creació de spectacles contemporanis. És director del Teatre Lliure des del 2011. Ha estat guardonat amb nombrosos premis, com el Premio Nacional de Teatro o l'Orde de Cavaller de la Legió d'Honor francesa.

La seva llarga trajectòria com a director de escena inclou, a més dels seus espectacles al primer Lliure (*Camí de nit*, *Leonci i Lena*, *La vida del Rei Eduard II d'Anglaterra*, *Una altra Fedra, si us plau*; *Les tres germanes*, *Rosa i Maria*, *El balcó*) el muntatge de textos de Sòfocles, Eurípides, C. Marlowe, W. Shakespeare, Calderón, C. Goldoni, Valle-Inclán, A. Txékhov, E. Labiche, A. Strindberg, G. Büchner, A. Wesker, B. Brecht, J. Genet, G. Ferrater, S. Espriu, J. Brossa, S. Belbel i B-M Koltès. Menció a banda es mereix la seva tasca de escenificació del teatre de Federico García Lorca: *5 Lorcas 5 - Diàlogo del amargo*, *El públic* (CDN . Teatro Nacional María Guerrero 1986); *Los caminos de Federico* (CDN . Teatro Nacional María Guerrero i Teatro Municipal General San Martín de Buenos Aires 1988; Teatre Lliure i Festival d'Avinyó 1992; La Biennale di Venezia 1995); *Comedia sin título* (CDN . Teatro Nacional María Guerrero 1989; *Sans titre*, Odéon-Théâtre de l'Europe 1990); *Haciendo Lorca* (CDN . Teatro Nacional María Guerrero . Odéon-Théâtre de l'Europe 1996); *La oscura raíz* (Barbotegui 1997); *La casa de Bernarda Alba* (Compañía de Danza Antonio Canales 1997; TNC 2009; Napoli Festival Teatro Italia 2011); *Como canta una ciudad de Noviembre a Noviembre* (Teatre Lliure 1999); *Mariana Pineda* (Compañía de Danza Sara Baras 2002); *Donna Rosita Nubile* (Piccolo Teatro di Milano 2010).

Durant els últims anys ha dirigit *Celebració*, de H. Pinter; *Blackbird*, de D. Harrower; *Quitt*, de P. Handke; *Recordant la Fedra*, a partir del muntatge de *Una altra Fedra si us plau*, de S. Espriu, i *El caballero de Olmedo*, de Lope de Vega. La seva carrera inclou també més de 30 produccions d'òpera lírica.

els intèrprets

Laura Aubert

Llicenciada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona. Estudia violí amb Santi Aubert i cant amb Dolors Aldea i Elisenda Arquimbau. Actriu principal a la minisèrie *Barcelona Ciutat Neutral*, de Sònia Sánchez (TV3). Actriu a *Molts records per a Ivànov* i *Somnis de Somnis*, dir. Pep Tosar; *El casament d'en Terregada*, dir. Joan Castells (TNC); *Teoria de catàstrofes*, dir. Moisès Maicas; *Electra*, dir. Adrià Aubert, i en diversos espectacles d'Els Comediants, destacant com a cantant solista a *La flauta màgica*. Actriu i fundadora d'Els Pirates Teatre, ha participat en la majoria dels seus espectacles. També ha fet tallers de l'Institut del Teatre amb Xicu Masó, Teresa Vilardell i Pep Anton Gómez, entre d'altres. Anteriorment havia estat membre del cor infantil de *Turandot* dir. Núria Espert (Liceu) i a *I pagliacci* (Liceu), i actriu i cantant a *Brundibár* (Mercat de les Flors) i a *El bosc de Farucárun*, dir. J. Fondevila (Teatre Lliure). La temporada 2012/2013 va participar en la lectura dramatitzada de *La casa cremada* de A. Strindberg, i en el muntatge d'Els feréstecs, tots dos dirigits per Lluís Pasqual. Aquesta temporada ha participat en *Recordant la Fedra*, *La revolució no serà tuitejada*, *Moby Dick*, *un viatge pel teatre* i *El caballero de Olmedo*.

Andreu Benito

Actor principalment de teatre, la seva carrera abraça una trentena de produccions. Ha treballat amb Joan Ollé (*Apocalipsi*, 1998; *L'òncle Vània*, 2004), Sergi Belbel (*El criptograma*, 1999), Manel Dueso (*La presa*, 2000), Mario Gas (*La Mare Coratge i els seus fills*, 2001), Antonio Simón (*Vindrà algú*, 2002), Lluís Pasqual (*Edipo XXI*, 2002), Magda Puyo (*Excés*, 2003), Georges Lavaudant (*Començaments sense fi*, 2003), Àlex Rigola (*Glengarry Glen Ross*, 2003), Ramon Simó (*Calígula*, 2004), Xicu Masó (*El fantàstic Francis Hardy*, 2005) i Rafel Duran (*Casa de nines*, 2004; *Panorama des del pont*, 2006).

Ha participat assíduament en produccions del Teatre Lliure com ara *Els estiuejants*, de Màksim Gorki, dir. Carlota Subirós, a la Sala Fabià Puigserver (2006), *La cantant calba & La cantant calba al Mc Donalds*, dir. Joan Ollé (2006), a l'Espai Lliure, *Una còpia* de Caryl Churchill amb direcció de Jordi Prat i Coll (2007) i *Après moi, le déluge* de Lluïsa Cunillé amb direcció de Carlota Subirós (2007). Durant la temporada 08/09 va protagonitzar a la Sala Beckett *Una ciutat brillant* de Conor McPherson amb direcció de Jordi Vilà. També al Lliure, va formar part del repartiment de *La nit just abans dels boscos*, de B-M. Koltès, *Nixon/Frost* de Peter Morgan, de *2666*, de Roberto Bolaño, *Gata sobre teulada de zinc calenta* i *The End*, totes quatre amb direcció d'Àlex Rigola. I l'any següent va participar en *Quitt*, de Peter Handke, dir. Lluís Pasqual, i en

Els jugadors, de Pau Miró. La temporada passada va actuar també en la lectura dramatitzada de *La casa cremada* d'Å. Strindberg, sota la direcció de Lluís Pasqual, i aquesta, en *El policia de las ratas*, de Roberto Bolaño, dirigit per Àlex Rigola.

Ha treballat també en televisió, i dels seus treballs destaca recentment el seu paper a la sèrie *Polseres vermelles* (TVC).

Jordi Bosch

Actor vinculat al Teatre Lliure al llarg de tota la seva carrera. De la seva primera etapa com a actor podem destacar *L'heroe*, de S. Rusiñol, dir. Fabià Puigserver (1983); *Al vostre gust*, de W. Shakespeare, dir. Lluís Pasqual; *La flauta màgica*, de W. A. Mozart, dir. Fabià Puigserver (1984); *Un dels últims vespres de Carnaval*, de C. Goldoni, dir. Lluís Pasqual (1985); *Fulgor i mort de Joaquín Murieta*, de P. Neruda, dir. Fabià Puigserver (1986); *El 30 d'abril*, de Pere Quart, dir. Pere Planella (1987); *El muntaplats*, de H. Pinter, dir. Carme Portaceli (1987); *Lorenzaccio, Lorenzaccio*, d'Å. de Musset, dir. Lluís Pasqual (1987); *La bona persona del Sezuan*, de B. Brecht, dir. Fabià Puigserver (1988); *Titànic 92*, de G.J. Graells, dir. Pere Planella (1988); *Les noces de Fígaro*, de Beaumarchais, dir. Fabià Puigserver (1989); *Els gegants de la muntanya*, de L. Pirandello, dir. Xicu Masó (1990), *Capvespre al jardí*, de R. Gomis, dir. Lluís Pasqual (1990); *Història d'un soldat*, d'Ì. Stravinski, dir. Lluís Homar (1991); *Timó d'Atenes*, de W. Shakespeare, dir. Ariel G. Valdés (1991); *El parc*, de B. Strauss, dir. C. Portaceli (1992); *Roberto Zucco*, de B-M. Koltès, dir. Lluís Pasqual (1993); *El barret de cascavells* de L. Pirandello, dir. Lluís Homar (1994); *Arsenic i puntes de coixí*, d'Å. Kesselring, dir. Anna Lizaran (1995); *Els bandits*, de F. Schiller, dir. Lluís Homar (1995); *Lear o el somni d'una actriu*, sobre textos de W. Shakespeare, dir. Ariel G. Valdés (1996); *El temps i l'habitació*, de B. Strauss, dir. Lluís Homar (1996); *Zoowie*, de S. Pomper Mayer, dir. Lluís Homar (1997); *Cantonada Brossa*, de J. Brossa, dir. Rosa Maria Sardà, Josep Maria Mestres, Josep Montanyès i Lluís Pasqual (1999); *L'hort dels cirerers*, d'Å. Txèkhov, dir. Lluís Pasqual (2000). També va ser protagonista de *L'edéu de Lucrecia Borja*, de J. F. Mira, dir. Carles Santos (2001), espectacle inaugural de la nova seu del Teatre Lliure a Montjuïc.

Ha alternat també la seva activitat al Lliure amb la participació en espectacles del Centre Dramàtic de la Generalitat, com ara *El tango de Don Juan*, de J. Savary i Q. Monzó, dir. Jérôme Savary (1986); *El viatge*, de M. Vázquez Montalbán, dir. Ariel G. Valdés (1989); *Restauració*, d'Å. Mendoza, dir. Ariel G. Valdés (1990); *El desengany*, de F. Fontanella, dir. Domènec Reixach (1992); *La guàrdia blanca*, de M. Bulgàkov, dir. Pawel Chomsky (1993), o *Morir*, escrit i dirigit per Sergi Belbel (1998). A partir de l'any 2000 actua en obres com

Novecento. *El pianista de Łpceà*, de Alessandro Baricco, dir. Fernando Bernués (2001); *Dissabte, diumenge i dilluns* de F. de Filippo, dir. Sergi Belbel (2002); *Primera plana*, de Ben Hecht i Charles MacArthur, dir. Sergi Belbel (2003/04); *Greus qüestions*, de F. Mendoza, dir. Rosa Novell (2004), *Fuente Ovejuna*, de Lope de Vega, dir. Ramon Simó (2005); *Fi de partida*, de S. Beckett, dir. Rosa Novell (2005); *Adreça desconeguda*, de K. Kressmann Taylor, dir. F. Bernués (2006). El 2007 va formar part del repartiment de *La nit just abans dels boscos* de B-M. Koltès, dir. Àlex Rigola; *Play Strindberg*, de F. Dürrenmatt, dir. George Lavaudant, i *Hay que purgar a Totó*, de G. Feydeau, dir. George Lavaudant. El 2009 va participar a *Spamalot*, de Eric Idle i John Du Prez, dir. El Tricicle, i el 2010 a *El Misanthrop*, de Molière, dir. Georges Lavaudant; *Celebració*, de Harold Pinter, dir. Lluís Pasqual, i *Candide*, de Leonard Bernstein, dir. Paco Mir. La seva extensa activitat també comprèn la participació en moltes sèries de televisió i en pel·lícules. Gran part de la seva carrera televisiva s'ha desenvolupat a TV3, amb sèries com *Crònica negra*, *Qui?*, *Lavi Bernat*, *Quico el progre*, *Agència de viatges*, *La Loll*, *Estació d'enllaç*, *Pedralbes Centre*, *Nissaga de poder*, *La memòria dels Cargol*, *Nissaga*, *Idèrència*, *Crims*, *Jet Lag*, *Majoria absoluta*, *La Via Augusta* i, més recentment, *Sagrada família*. També ha participat en TV movies com ara *Junts* (dir. M. Ros) o *Majoria Absoluta* (dir. Joaquim Oristrell), en sèries per a TVE com ara *Abuela de verano*, *Con dos tacones*, o per a Antena 3TV com *El comisario*. En cinema ha treballat amb directors com ara Agustí Villaronga (*El niño de la Luna*), Francesc Bellmunt (*Monturiol*), Ventura Pons (*El perquè de tot plegat*), Manuel Gómez Pereira (*Boca a boca*), David Trueba (*La buena vida*), Joaquim Oristrell (*De qué se ríen las mujeres*, *Va a ser que nadie es perfecto*), Montxo Armendáriz (*Silencio roto*), Gerardo Vera (*Deseo*) o José Luis Cuerda (*La educación de las hadas*). També ha participat a la tvmovie *Després de la pluja* dirigida per Agustí Villaronga (2006), *Barcelona, un mapa d'ombres* dirigida per Ventura Pons (2007); *Mil cretins* també de Ventura Pons (2010), *Tres metros sobre el cielo* de Fernando González Molina (2010) i *23F* de Chema de la Peña (2010).

Ha estat distingit amb premis com el de la Crítica Teatral de Barcelona per *Restauració* (temporada 9091), el de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya al millor actor de repartiment per *Restauració* (9091), el Premi Nacional de Teatre i el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona per *El barret de cascavells* (1993/1994), i el Premi Butaca 1995 al millor actor de cinema pel seu paper a la pel·lícula *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons. També va ser guardonat amb el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona per la seva interpretació a *Cantonada Brossa* (9899) i amb el Premi Butaca 2003 al millor actor protagonista de teatre per l'obra *Dissabte, diumenge i dilluns*. Fa dues temporades va formar part del repartiment de *Quitt*, de Peter

Handke, dir. Lluís Pasqual i de *Els jugadors*, de Pau Miró. I la temporada passada, a *La Bête*, de David Hirson, dir. Sergi Belbel, *Blackbird*, de David Harrower, dir. Lluís Pasqual i en la lectura dramatitzada de *La casa cremada* de A. Strindberg, dir. Lluís Pasqual. Darrerament ha format part del repartiment de *Tots fem comèdia*, de Joaquim Oristell, i de *El crèdit*, de Jordi Galceran, dir. Sergi Belbel.

Laura Conejero

En actiu des del 1988, tant en teatre com en televisió i cinema. Els seus treballs més recents han estat *Nadal a casa*, de J. M. de Sagarra, dir. Mònica Lucchetti (2012), *Petits crims conjugals*, de Eric-Emmanuel Schmitt, dir. Xicu Masó (2011), *Teatre i ciència*, dir. Antonio Simón (2007), *El llibertí*, de Eric-Emmanuel Schmitt, dir. Joan Lluís Bozzo (2007); *Demà coneixeràs en Klein*, de Toni Cabré (2007); *Les falses aparences*, de Marivaux, dir. Sergi Belbel; *Les tres germanes* de Txékhov, dir. Ariel García Valdés (2005); *Casa de nines*, de Henrik Ibsen, i *El cafè de la marina* de Josep M. de Sagarra, dir. Rafel Duran (2004 i 2003). Anteriorment havia treballat també a *Moll Oest* de Bernard-Marie Koltès, dir. Sergi Belbel (2002); *La dona incompleta*, de David Plana, dir. Sergi Belbel (2001); *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs*, de Normand Chaurette, dir. Sergi Belbel (2000); *La plaça dels Herois*, de T. Bernhard, dir. A. García Valdés (2000); *Mesura per Mesura* de W. Shakespeare, dir. Calixto Bieito (1999); *L'opstieig*, de Goldoni (versió: Jordi Galceran), dir. Sergi Belbel (1999); *Fuita*, de Jordi Galceran, dir. Eduard Cortés (1998), entre altres. La temporada passada va participar també en la lectura dramatitzada de *La sonata dels espectres*, de August Strindberg, dir. Pau Carrió.

En cinema últimament ha participat en *Once upon a time in the Western*, de Borís Despodov (2014); *Bullying*, de Josetxo San Mateo (2009), *Eloïse*, de Jesús Garay (2009), *Retrouver Sara*, de Claude d'Anna (2006), *Chapapote... o no*, de Ferran Llagostera (2006), o *Sara*, de Sílvia Quer (2003). Les seves últimes aparicions en televisió han estat a les sèries *Mar de fons*, de Josep Maria Benet i Jornet (2006), *Infidels* (2010-2011) i *La Riera* de David Plana.

Pol López

Debuta professionalment amb l'obra *Ran del camí* de Anton Txékhov, dir. Joan Castells (TNC, 2002). Es llicencia en Art Dramàtic en l'Especialitat de Text per l'Institut del Teatre de Barcelona el curs 2009-2010. Al 2010 interpreta el personatge de Bobby a *American Buffalo* de David Mamet, dir. Julio Manrique (Espai Lliure) que gira per Catalunya i es prorroga en temporada. Per aquest paper és nominat als Premis Butaca 2010 al Millor Actor de Repartiment. El mateix any participa en *Anita coliflor*, de Pablo Rosal (Teatre Gaudí, Círcol

Maldà i breu gira per Catalunya l'any següent). Al 2011 interpreta el personatge de Billy a *L'arquitecte* de David Greig, sota la direcció de Julio Manrique (Teatre Lliure). Fa temporada amb *American Buffalo* al Teatro de La Abadía de Madrid. Interpreta el personatge de Tibald a *Julieta&Romeo* de Marc Martínez (Festival Grec, Teatro Español de Madrid). Al 2012 la Companyia Solitària, de la qual és integrant, guanya la Beca Desperta i estrenen a la Nau Ivanow un text d'Aleix Aguilà dirigit per ell mateix. Interpreta el personatge d'Albert a *La monja enterrada en vida*, dirigida per Nao Albet i Marcel Borràs. Forma part del repartiment de *Cartes des de Tahrir*, sota la direcció de Pau Carrió (cicle Cartes Lliures, i després a La Seca). Amb Carrió es consagra en solitari amb el monòleg *Ivan i els gossos*, de Hattie Naylor. Fa temporada amb l'espectacle *Lava*, de Studio Orka, dins del cicle El Lliure dels nens. Aquest mateix any s'estrena com a director amb l'obra *Nòmades* d'Aleix Aguilà amb Pau Viñals (Companyia Solitària) dins el festival Stripart que coordina l'Antic Teatre. L'obra fa gira per terrats de Barcelona durant l'estiu. Aquesta temporada ha participat en *La revolució no serà tuitejada*, *Moby Dick*, *un viatge pel teatre* i *El caballero de Olmedo*. En el mitjà audiovisual, ha participat com a secundari a la sèrie *Kubala Moreno i Manchón* de TV3, i ha treballat en cinema per a televisió sota la direcció de Sílvia Munt en dues ocasions. També ha estat sota les ordres de Paco Mir, Fernando León de Aranoa i Mikel Gurrea. Actualment interpreta diversos personatges del programa de televisió *Polònia*, dirigit per Toni Soler (TV3).

Carles Martínez

Ha fet estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i a la International School of Drama de Londres, amb Michael McCallion. En actiu des del 1988, la seva trajectòria inclou més de 25 espectacles teatrals. Entre d'altres, ha treballat sota la direcció de Joan Ollé, Miquel Gorriz, Ferran Madico, Carles Alfaro, Lluís Homar, Pep Cruz, Josep Maria Mestres, Paco Mir, Sergi Belbel, Helena Pimenta, Georges Lavaudant o Oriol Broggi. Dirigit per Xicu Masó ha participat en els espectacles *El príncep de Dinamarca*, de W. Shakespeare; *Com un Magritte*, de T. Stoppard; *La comèdia de l'olla*, de Plaute; *El mestre i Margarita*, de M. Bulgàkov; *Al vostre gust*, de W. Shakespeare; *La strada*, de F. Fellini; *Tres versions de la vida*, de Y. Reza; *Els diaris d'Adam i Eva*, de M. Twain, i *Alaska i altres deserts*, de H. Pinter. En els últims anys ha format part del repartiment d'*Un mes al camp*, d'J. Turguénev, dir. J. M. Mestres; *El misantrop* de Molière, dir. G. Lavaudant; *Julieta i Romeo* de W. Shakespeare, dir. Marc Martínez; *Un fantasma a casa*, de N. Coward, dir. A. Calvo; *Molly Sweeney*, de B. Friel, dir. Miquel Gorriz; *La Bête*, de D. Hirson, dir. S. Belbel, i *Els folls de Shakespeare*, de M. Rosich i Llätzer Garcia,

dir. M. Gorritz. Aquesta temporada ha format part del repartiment de *Encarregat*, de Harold Pinter, dir. Xicu Masó.

Ha fet també cinema: *Veronica L: una dona al meu jardí*, de A. Padrós; *Accident i Dies de guerra*, de Jan Baca i Toni Garriga; *La ciudad de los prodigios*, de Mario Camus; *Duende*, de Javier Gascón i *El cafè de la Marina*, de Silvia Munt. En televisió, ha participat en diverses sèries, com ara *Vandalucía*, *Estació d'enllaç*, *Laura*, *Carvalho*, *Psico-Express*, *Jet-Lag*, *La memòria dels cargols*, *Lo Cartanyà* i *Sagrada família*, i en la telemovie *Cabell d'àngel*.

Ha rebut el Premi de la Crítica teatral al millor actor de l'any pel seu paper a *Fum, fum, fum*, de J. Sánchez, dir. J. M. Mestres, i també per *El sopar dels idiotes*, de F. Weber, dir. P. Mir.

Xicu Masó

Actor, director i docent. Es va formar professionalment al Teatre Lliure de Barcelona, fent d'ajudant de direcció de Fabià Puigserver i de Lluís Pasqual. Va fundar el Talleret de Salt el 1977, l'escola de teatre El Galliner de Girona i la productora La Mirada.

Com a director ha portat a escena nombrosos espectacles des del 1988, dintre dels quals destaquen *Mi alma en otra parte* de José Manuel Mora, al Centro Dramático Nacional; *Petits crims conjugals* d'Eric-Emmanuel Schmitt; *Concert tempestiu*; *Alaska i altres deserts* de Harold Pinter, o *L'home dels coixins* de Martin McDonagh. Ha rebut dues nominacions als premis Butaca per *L'home dels coixins* (2009), i el Premi Serra d'Or i el Premi Butaca al millor espectacle teatral i nominat als premis Max per *El mestre i Margarita* (2004). Enguany prepara *El cantador*, un text de Serafí Pitarra que s'ha de estrenar al mes d'abril a la Sala Tallers del TNC.

Com a actor ha participat, entre d'altres, en *Adiós a la infància (una aventi de Marsé)*, dir. Oriol Broggi; *Els feréstecs*, de C. Goldoni, dir. Lluís Pasqual (2013); *Molly Sweeney* de Brian Friel, dir. Miquel Górriz, Premi Quim Masó. 2011; *Una comèdia espanyola* de Yasmina Reza, dir. Silvia Munt, 2009; *El silenci del mar* de Vercors (Jean Bruller), dir. Miquel Górriz (2008); *Tres versions de la vida* de Yasmina Reza (2008); *La mel* de Tonino Guerra, dir. Miquel Gorritz (2005); *Oncle Vània* de Txékhov, dir. Joan Ollé (2004); *El fantàstic Francis Hardy* de B. Friel, dir. Xicu Masó (2004); *Víctor o els nens al poder* de R. Vitrac, dir. Joan Ollé (2002); *Càndid* de Voltaire, dir. Carles Alfaro (1999); *Després del vol* de Montserrat Mitjans, dir. Montserrat Mitjans (1999); *Nit de reis* de W. Shakespeare, dir. Konrad Zschiedrich (1998); *L'hort dels cirerers* de Txékhov, dir. Konrad Zschiedrich (1998); *Tartuf* de Molière, dir. Konrad Zschiedrich,

(1997); *Prendre partit* de R. Harwood, dir. Ferran Madico (1997); *Informe per a una acadèmia* de F. Kafka, dir. Quim Masó (1989). La temporada passada també va participar al Lliure en les lectures dramatitzades de A. Strindberg dins el cicle Memòria europea amb direcció de Lluís Pasqual. I aquesta temporada ha format part del repartiment de *Els folls de Shakespeare*, de Marc Rosich i Llàtzer Garcia, dir. M. Gorriz, i de *Adiós a la infància, una aventi de Marsé* sota la direcció de Oriol Broggi.

En televisió, ha participat en les sèries *Kubala, Moreno i Manchón, Polseres vermelles, Olor de colònia, Insensibles, Coses que passen, Porca Misèria i Ventdelplà*.

Rosa Renom

Actriu de llarga i fructífera trajectòria. L'any 2009, amb *Rock and Roll* de Tom Stoppard i direcció de Alex Rigola al Teatre Lliure, obté el premi de la Crítica de Barcelona i el premi Butaca 2009 a la millor actriu de repartiment. Entre altres espectacles, ha participat a *La comèdia dels errors*, de W. Shakespeare, dir. Helena Pimenta; *Víctor o els nens al poder*, de R. Vitrac, dir. Joan Ollé; *Maria Rosa*, de A. Guimerà, dir. Àngel Alonso, *Sis personatges en cerca d'autor*, de L. Pirandello i *La plaça del Diamant*, de M. Rodoreda, dir. Joan Ollé; *Casa i jardí*, de A. Ayckbourn, dir. Ferran Madico, *Vells temps*, de H. Pinter, dir. Rosa Novell; *El mentider*, de J. Cocteau, dir. D. Barbany, i *El dia del profeta*, de Joan Brossa, dir. Rosa Novell. Anteriorment va formar part del repartiment de *Maria Rosa* de Àngel Guimerà, dir. Àngel Alonso (2004); *Apocalipsi* de Lluïsa Cunillé, dir. Joan Ollé. Sota la direcció de Ollé ha treballat també a *La cantant calba & La cantant calba al Mc Donalds* de Eugène Ionesco/Lluïsa Cunillé; *De poble en poble* de Peter Handke; *Romeo i Julieta* de Shakespeare. Amb Mario Gas ha treballat, entre d'altres, a *Mort d'un viatjant* de Arthur Miller; *La gata sobre el tejado de zinc caliente* de Tennessee Williams; *La Senyora Florentina i el seu amor Homer* de Mercè Rodoreda; *El temps i els Conway* de J.B. Priestley; *La ronda* de Arthur Schnitzler. Altres treballs destacats han estat *La casa de Bernarda Alba* de Federico García Lorca, dir. Calixto Bieito; *Las comedias bárbaras* de Valle-Inclán, dir. Jorge Lavelli; *Dancing* de J. B. Penchenat, dir. Helder Costa; *La gran il·lusió* de Eduardo De Filippo, dir. Hermann Bonnín. La temporada passada va participar a *Un fràgil equilibri*, de Edward Albee, dir. Mario Gas, i a *Agost*, de Tracy Letts, dir. Sergi Belbel. La temporada passada va participar també en la lectura dramatitzada de *La casa cremada* de A. Strindberg, dir. Lluís Pasqual, i aquesta, en *Béla Bartók: exili a Nova York* de Alex Mañas i als recitals poètics *Vers a vers* del TNC i *Bau, bafarades de poesia*.

En televisió ha participat en series com *El comisario*, *Hospital Central*, *Poble nou*, *Nissaga de poder*, *Qui?*, *Arnau*, *els dies secrets* i *El cor de la ciutat*, i en cinema, als llargmetratges *No ploris Germaine* de Alain de Halleux i *El pianista* de Mario Gas.

Boris Ruiz

Actor d'una llarga trajectòria, que passa per haver treballat, entre d'altres, amb Dagoll Dagom o la Companyia Núria Espert, i amb directors tan reconeguts com Adolfo Marsillach, Jorge Lavelli, Mario Gas, Fabià Puigserver, Joan Lluís Bozzo, Ferran Madico, Manel Dueso, Àlex Rigola, Carme Portaceli, Alfred Lucchetti, Jordi Godall, Alberto Bokos, Herman Bonnin, o Josep Montanyès entre d'altres. En els últims anys ha participat a *Celebració*, de H. Pinter, dir. Lluís Pasqual (Teatre Lliure); *Louca del senyor Esteve*, de S. Rusiñol, dir. Carme Portaceli (TNC). ha col·laborat especialment amb la Companyia del Teatre Romea a *Mama Medea*, de Tom Lanoye, dir. Magda Puyo, i sota la direcció de Calixto Bieito a *Plataforma*, de M. Houellebecq (Festival Internacional d'Edimburg 2006); *Peer Gynt*, de Henrik Ibsen (Festival Internacional de Bergen 2006); *El rey Lear*, de W. Shakespeare (Fòrum Barcelona 2004 i Festival de Otoño de Madrid); *L'òpera de quatre rals*, de B. Brecht (Festival Grec'02), amb gira a MC'93 Bobigny (2003), Le Maillon d'Estrasburg (2004) i Festival del Ruhr a Recklinghausen; *Macbeth*, de W. Shakespeare (Teatre Romea 2002 i BITE Internacional Festival 2003), i *La vida es sueño*, de Calderón de la Barca (coproducció del Teatre Romea, la Compañía Nacional del Teatro Clásico, el Festival d'Edimburg i el Barbican Centre de Londres). També ha participat a *Celebració*, de H. Pinter, dir. Josep Galindo (2005); *Mestres antics / Maestros antiguos*, de Thomas Bernhard, dir. Xavier Albertí (2003), Premi de les Arts Escèniques 2005 de la Generalitat Valenciana al millor espectacle no valencià, i a *Orfeu als inferns*, de J. Offenbach, dir. Joan Anton Rechi, i *Woyzeck*, de G. Büchner, dir. Àlex Rigola (2001); entre d'altres.

En cinema ha col·laborat en pel·lícules com *Atlas de geografía humana*, de Azucena Rodríguez (adaptació de la novel·la de Almudena Grandes, 2006). També ha intervingut, entre d'altres, a *Un día volveré* i *Un negre amb un saxo*, de Francesc Bellmunt; *Makinavaja*, de Carlos Suárez; *Adiós tiburón*, de Carlos Suárez; *Barrios altos*, de J. L. García Berlanga; *Razones sentimentales*, de Antonio A. Farré; *La ciudad de los prodigios*, de Mario Camus; *Los sin nombre*, de Jaume Balagueró; *Temps afegit*, de Jesús Font; *Los ojos de Julia*, *El juego del ahorcado*, *Las dos vidas de Andrés Rabadán* o *Barcelona Über Alles* entre d'altres. En televisió ha treballat en sèries i programes com *La granja*, *La Lloïl*, *Planeta imaginari*, *Makinavaja*, *Pobre noi*, *Crònica negra*, *Nissaga de poder*, *Sitges*, *Psico Express* o *Ventdelplà*, entre d'altres. Ha rebut

el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona 1999 i 2000 a la Millor Interpretació per *La Presa*, dir. Manel Dueso, i per *La vida es sueño*, dir. Calixto Bieito. Va rebre l'accessit del Sitges Teatre Internacional pel monòleg *Agnès*, dir. Santi Sans, i el Premi de l'Associació d'Actors al Millor Actor de Televisió, a més de ser tres vegades finalista als premis Max a Millor Actor de Repartiment. Va formar part del repartiment de *Quitt*, de Peter Handke, dir. Lluís Pasqual, i de *Els jugadors*, de Pau Carrió; de les lectures dramatitzades de *La tempesta* i *La casa cremada* d'Å. Strindberg, dir. Juan Carlos Martel i Lluís Pasqual respectivament.

Rosa Vila

Llicenciada en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona (1984-1985). Premi extraordinari d'interpretació 1985 de la Diputació de Barcelona. Realitza estudis de música, cant i de tècnica Alexander. Especialista en veu i dicció. En teatre ha participat en *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, dir. Lluís Pasqual; *Un dia. Mirall trencat* de Mercè Rodoreda, dir. Ricard Salvat; *La filla del mar* d'Àngel Guimerà, dir. Josep Maria Mestres; *Després ve la nit* de David Plana i Míriam Iscla, dir. David Plana; *L'hort dels cirerers* de Txékhov, dir. Lluís Pasqual; *El especulador* de David Greig, dir. Philippe Howard; *La casa de Bernarda Alba* de Federico García Lorca, dir. Calixto Bieito; *Quan serà pintada una escena de fons sense fi?* de Joan Brossa, dir. Moisès Maicas; *El visitant* d'Eric-Emmanuel Schmit, dir. Rosa Maria Sardà i *Les escorxadores* de Sarah Daniels, dir. Ramon Simó, entre molts altres muntatges. Fa dues temporades va formar part del repartiment de *Sagarra dit per Rosa M. Sardà*, i la passada, en *Pàtria*, de Jordi Casanovas i en la lectura dramatitzada de *La casa cremada* d'Å. Strindberg, dir. Lluís Pasqual.

En televisió ha format part del repartiment de les sèries *Ventdelplà*, *Des del balcó*, *El comisario*, *Laberint d'ombres*, *El joc de viure*, *Homenots*, *La saga de los Clark*, *El show de la Diana*, *Rosa*, *Mirades profundes*, *Cròniques de la veritat oculta*. Ha treballat també a la tv-movie *El cafè de la Marina*, dir. Sílvia Munt (2014) i a les pel·lícules *Atlas de geografia humana* d'Azucena Rodríguez. 2007; *El embrujo de Shangai* de Fernando Trueba. 2002; *Primats* de Carlos Jover. 1997; *Escenes d'una orgia a Formentera* de Francesc Bellmunt. 1996, i *Monturiol, el senyor del mar* de Francesc Bellmunt. 1992.